

РЕШЕНИЕ

№ 3464

гр. София, 29.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 10 състав,
в публично заседание на 11.05.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мариета Райкова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова, като разгледа дело номер **8413** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 – чл.161 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на „ИНДУСТРИЯ ПОПОВ“ООД ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място] 1151, [улица], представлявано от управителя Ц. В. П. срещу Ревизионен акт (РА) № Р-22221421002106-091-001 от 29.04.2022г. на ТД на НАП С., издаден от Г. И. М.-Началник сектор „Ревизии“ в отдел „Ревизии“ към дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С. и Ю. С. Т.- С. на длъжност главен инспектор по приходите- ръководител на ревизията, в частта, с която е потвърден с Решение № 1218/04.08.2022г. на директора на дирекция Обжалване и данъчно-осигурителна практика (ОДОП) – С..

Жалбоподателят твърди, че РА е незаконосъобразен, немотивиран и необоснован, съставен в нарушение на разпоредбите на ЗДДС, ДОПК и практиката на ВАС и СЕС. Намира, че ревизиращият екип не е направил конкретен анализ на изследваната доставка- предмет на правния спор, не е приложил точно материалния закон, като е игнорирал релевантни за изясняване на конкретната фактическа обстановка доказателства. Подробно се спира на дейността на дружеството, начина на организация и водене на текущото счетоводство, предоставените документи във връзка с упражненото от него право на данъчен кредит в размер на 15 060.00 лева

по фактура № [ЕГН]/31.03.2020г. издадена от Е. Ънлимитед ЕООД, както и представените във връзка с тази доставка документи, както и документите по последващите продажби на въпросната стока-лицензи за комуникационен сървър. Оспорва направените изводи на данъчните органи за попадането на въпросната фактура в хипотезата за „относителна симулация“, като посочва, че при действието на ЗДДС е ирелевантно изследването на поведението на предходните доставчици, тъй като в него няма легална дефиниция за предходна доставка, подобна на нормата на чл.20, т.19 от ЗДДС /отм./, нито е предвидено като основание за отказването на приспадането на данъчен кредит поведението на предходните доставчици, с оглед принципите, залегнали в Директива 112/2006г.

Сочи, че в хода на ревизионното производство са представени доказателства, които да обосноват реалността на получените доставки, както и че е налице надлежно осчетоводяване на фактура № [ЕГН]/31.03.2020г., издадена за същите. Позовава се на практика на ВАС и СЕС, като излага твърдения, че процесният РА е постановен в противоречие със същата. Отправя се искане оспорваният ревизионен акт и установените с него задължения по ЗДДС, в потвърдената му с Решение № 1218/04.08.2022г. част I да бъде отменен.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. Д., която поддържа жалбата. Претендира направените по делото разноски, за което представя списък. Ответникът – директора на дирекция ”Обжалване и данъчно-осигурителна практика”, не се представлява.

Административен съд София – град, Трето отделение, 10 състав, като обсъди доводите на страните и доказателствата по делото, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Ревизионното производство е образувано със Заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) Р-22221421002106-020-001/12.04.2021г., издадена от М. С. Х. (в качеството ѝ на заместник на Г. И. М.), като е възложено извършването на ревизия на ИНДУСТРИЯ П. ООД за определяне на задълженията за данък върху добавената стойност за данъчни периоди от 01.03.2020г. до 28.02.2021г. с определен тримесечен срок за извършването на ревизията. Заповедта е връчена на 26.04.2021г. по електронен път. По реда на чл. 113, ал. 3 от ДОПК срокът (първоначално определен до 26.07.2021г.) е продължен до 24.08.2021г., в рамките на указания по чл. 114, ал. 2 от ДОПК, като за целта от Г. И. М. е издадена Заповед за № Р-22221421002106-020-002/23.07.2022г. Същата е връчена по електронен път на 06.08.2021г. С последваща заповед № Р-22221421002106-020-003/24.08.2022г. на Г. И. М. е удължен срокът на извършване на ревизията до 24.09.2021г. Електронно съобщаване на това последно удължаване е извършено на 26.08.2021г

ЗВР е издадена от М. С. Х., началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., в качеството ѝ на заместник на Г. И. М., по силата на заместване, наредено със Заповед № РД-84-2200-203/09.04.2021г. на директора на ТД на НАП С.. ЗИЗВР са издадени от Г. И. М., началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С.. Издателите на ЗВР и ЗИЗВР са оправомощени със Заповед №РД-01-128/18.02.2020г. на директора на ТД на НАП С..

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/ № Р – 22221421002106-092-001/22.03.2022г. от ревизиращите органи, определени с посочената по –горе ЗВР. РД е връчен по електронен път на 30.03.2022 г.

Срещу ревизионния доклад е подадено възражение вх.№ 53-00-832/15.04.2022г. от ИНДУСТРИЯ П. ООД и са представени допълнителни доказателства. Възражението е прието за неоснователно и ревизията е приключила с Ревизионен акт № Р – 22221422095967-091-001/29.04.2022г., издаден от Г. И. М., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С. – орган, възложил ревизията, и Ю. С. Т.- С. на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С. - ръководител на ревизията. Актът е връчен по електронен път на 19.05.2022г. Със същия са установени задължения за довносяне общо в размер на 18 268.62 лв., в т.ч. ДДС в общ размер на 15 060.00лв. и лихви за забава в общ размер на 3 116.83лв., които произтичат от непризнатото право на приспадане на данъчен кредит по фактура № [ЕГН]/31.03.2020г. за 75 300 лева и ДДС- 15060.00 с предмет 100 броя лицензии.

РА, в частта на непризнатия данъчен кредит в размер на 15060 лева и начислените лихви е оспорен по административен ред пред директора на Дирекция ОДОП – С. на основание чл. 152 от ДОПК с жалба вх. №53-06-4571/31.05.22г. по регистъра ТД на НАП С. и вх. №23-22-901 от 07.06.2022 г. на дирекция ОДОП С..

Във връзка с жалбата е постановено решение № 1218/04.08.2022г. от Т. Й. Т. – директор на дирекция ОДОП С. при ЦУ на НАП, с което е потвърден ревизионен акт № Р – 22221422095967-091-001/29.04.2022г. в оспорената част. Решението е връчено по електронен път на 08.08.2022 г.

С жалба вх. № 53-00-134/19.08.2022г., подадена чрез директора на Дирекция ОДОП – С. до АССГ, ревизионният акт е оспорен по съдебен ред.

Жалбата е подадена в срока по чл. 156, ал.1 от ДОПК от лице с право и интерес от оспорване – адресат на утежняващ административен акт, който подлежи на съдебен контрол, и след изчерпване на административния ред за оспорване по чл. 152 и сл. от ДОПК като абсолютна положителна процесуална предпоставка за допустимост на жалбата по аргумент от чл. 156, ал.2 от ДОПК. С оглед на това съдът намира жалбата за процесуално допустима, поради което следва да бъде разгледана по същество.

Съгласно чл. 160, ал.2 от ДОПК, съдебният контрол за законосъобразност и обоснованост на ревизионния акт включва преценка дали той е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му.

Със заповед на Директора на ТД на НАП С. № РД-02-128 от 18.02.2020г. съгласно чл.112, ал.2, т.1 от ДОПК са определени органи по приходите, които да издават ЗВР, считано от 18.02.2020г., сред които са и съответните началници в сектор „Ревизии“ при ТД на НАП С., съответно Г. И. М. и М. С. Х./л.17/ Със същата заповед са регламентирани и начините за заместване на органите по приходите, като Х. е органът по приходите, определен да упражнява правомощията на орган по възлагане на ревизии при отсъствието на титуляра М.. Представена е Заповед № РД-84-2200-208/09.04.2021г. с която е наредено за 12.04.2021г. и 13.04.2021г. М. Х. да замества Г. М. /л.19/, както и Заповед №3019.12/09.04.2021г., с която на Г. М. е разрешено ползването на отпуск на същите дати /л.146/. Така ангажираните доказателства установяват изпълнението на предпоставките от фактическия състав на заместването, от което следва изводът, че ЗВР е издадена от компетентен орган. Със ЗВР /л.20/ е определен ревизиращият екип, съответно: Ю. С. Т.-С. – главен инспектор по приходите (ръководител на ревизията) и А. В. К. – инспектор по приходите. Определен е и срокът за извършване й - три месеца от връчване на ЗВР. Заповедта е връчена електронно на РЛ на 26.04.2021г./л.22/ Със ЗИЗВР №

P-22221421002106-020-002/23.07.2021г. срокът за завършване на ревизията е определен на 26.08.2021г./л.23/. Заповедта е издадена от титулярния орган по приходите - възложител на ревизията – Г. М.- началник сектор „Ревизии“ при ТД на НАП и е връчена електронно на 06.08.2021г. От същият орган е последвало издаване и на ЗИЗВР № P-22221421002106-020-003/24.08.2021г. с която срокът за завършване на ревизията е определен на 24.09.2021г. /л.26/.

За констатациите от ревизията е съставен РД № P-22221421002106-092-001/22.03.2022 /л.29/. Същият е връчен на ревизираното лице по електронен път на 30.03.2022г.

Последвало е издаване на Ревизионен акт № P-22221421002106-091-001/29.04.2022г., който е издаден от компетентните органи по приходите – възложителя на ревизията-титуляр и ръководителя на ревизията в съответствие с чл.119, ал. 2 от ДОПК,

РА, РД и ЗВР са подписани с квалифициран електронен подпис съгласно Закона за електронния документ и електронните удостоверителни услуги, което не се оспорва по делото, а това се установява и при извършената служебно от съда проверка. По делото са представени Удостоверения, издадени от доставчика на удостоверителни услуги, със съдържанието по чл. 24, ал. 1 ЗЕДЕП, което обосновава извод, че ЗВР, РД и РА са издадени от посочените в тях органи по приходите и са подписани от тях с КЕП, по отношение на който в ал.4 на чл. 13 ЗЕДЕП е въведена фикция за саморъчен подпис. На основание чл. 184, ал.1 от ГПК вр. § 2 от ДР на ДОПК ответникът по жалбата е представил същите по делото в заверен препис на хартиен носител.

РА е издаден в установената писмена форма, мотивиран е с посочване на фактическите и правни основания за издаването му, като съдържа и диспозитивна част в табличен вид с посочени основание, период и размер на установени данъчни задължения. Съгласно чл. 120, ал.2 от ДОПК РД е неразделна част от РА и в този смисъл изложените в него мотиви се ползват и като мотиви на РА. Не се установяват съществени процесуални нарушения в ревизионното производство, които са самостоятелно основание за отмяна на РА като незаконосъобразен.

В хода на ревизионното производство от фактическа страна е установено, че през ревизирания период дружеството основно е декларирало ВОД и В. на стоки, продажби на стоки, авансови плащания на стоки на територията на страната: фракции и други инертни материали, машини, сондажно оборудване, телекомуникационно оборудване, телефонни централи и лицензи за комуникационни сървъри.

С цел изясняване факти и обстоятелства от значение за данъчното облагане на жалбоподателя, в хода на ревизията са извършени процесуални действия, подробно описани в констативната част на изготвения РД, неразделна част от РА, по смисъла на чл. 120, ал. 2 от ДОПК. На основание чл. чл. 37, ал. 2 и ал. 3, чл. 53 и чл. 56, ал. 1 от ДОПК на ревизираното лице са връчени искания за представяне на документи и писмени обяснения, а на основание чл. 45 от ДОПК - в хода на ревизия е извършена насрещна проверка на доставчици.

Резултатите от проверките са документирани с протоколи за извършени насрещни проверки.

Предметът на правния спор е свързан с включена в дневниците за покупки на РЛ

фактура №[ЕГН]/31.03.2020г., издадена от „Екуипмънт Ънлимитед“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], във връзка с която е ползван данъчен кредит. Фактурата е на стойност 75 300 лева и ДДС 15 060.00 с предмет 100 броя „лицензии“. Ревизиращите изготвили Искане за насрещна проверка № Р-2222141002106-041-001/27.09.2021г., връчено на „Екуипмънт Ънлимитед“ ЕООД на 05.10.2021г. С придружително писмо от 26.10.2021г. дружеството представило част от исканите документи- споразумение от 02.03.2020г. за доставка на 100 бр. лицензии за телекомуникационни сървъри, заверено копие от фактура № [ЕГН]/31.03.2020г., получен банков превод в полза на доставчика на стойност 90 360 лв., аналитичен регистър, сметка 411 клиенти, обратна ведомост. При прегледа на документите и в счетоводството на „Екуипмънт Ънлимитед“ ЕООД ревизиращите установили, че предходен доставчик по горепосочената доставка е „Перфект 2020“ ЕООД. Изготвено е ИПДПОЗЛ П-22221921166596-040-001/21.09.2021г., връчено на ръка на 10.02.2022г. Документи от „Перфект 2020“ ЕООД не били представени.

След анализа на представените доказателства и извършените процесуални действия органите по приходите направили констатации, че за ревизирувания период не са представени документи, доказващи произхода на стоките, начин на транспортиране на стоките, доказателства за извършен транспорт, фактура за платен транспорт, лица, извършили натоварването на стоките в транспортното средство- имена и ЕГН, документ за извършен транспорт на стоките, регистрационен номер на транспортното средство, с което е извършен транспорта на стоките; не са представени документи, доказващи дата и място на предаване на стоките в обект/склад на получателя, МОЛ на предаване, складови разписки, експедиционен документ за продадената стока, обекти на доставчика по смисъла на пар.1,т.10 от ЗДДС на територията на страната, точен адрес и собственост/копие от НА или д-р за наем/, в който са доставени и се намират в момента стоките, обекти на фирмата доставчик по смисъла на пар.1,т.10 от ЗДДС на територията на страната, адреси и собственост, от които са доставени стоките. Не са представени обяснения и документи във връзка със съхранението на стоките, къде, кога и откъде са доставени, приемо-предавателни протоколи. Относно разполагаемост на ЗЛ с материална база за извършване на посочените доставки, оборудване и осъществена реализация, наличие на собствен или нает обект не са представени документи. Не са представени писмени обяснения относно дейността на „Е. Ънлимитед ЕООД, експлоатирани обекти, както и документи за собственост и/ли договори за наем на експлоатираните от дружеството обекти.

От страна на органите по приходите е направен извод, че включената в дневниците за покупки на „Индустрия Попов“ ЕООД фактура, издадена от Е. Ънлимитед ЕООД, попада в хипотезата на „относителна симулация“ т.е. доставка, по която РЛ приспада данъчен кредит с липсващ предмет на доставката; създадена е една правна привидност, зад която не стои нищо; приспаднат е данъчен кредит по доставка, която не е извършена въобще.

По делото е прието неоспорено от страните заключение на ССЕ, което е изготвено на база документите, налични по административната преписка. Съобразно поставените задачи е установено, че по фактура 00000027/31.03.2020г., издадена от Е. Ънлимитед ЕООД плащането към доставчика е извършено на 28.04.2020г., като разплащането е надлежно осчетоводено в счетоводствата на страните. Експертизата е констатираща и последващи продажби на въпросните лицензии за комуникационен сървър, наред с лицензии за комуникационен сървър, вероятно закупени от друг доставчик, което е

извършено с фактури № [ЕГН]/31.03.2020 /45 бр. с един цена 753лв., данъчна основа 33 885 лв. и ДДС 6 777 лв./ и фактура [ЕГН]/30.06.2020г. /90 бр. с единична цена 760 лева, данъчна основа 68 400лв. с начислен ДДС 13 680 лв./

В хода на съдебното обжалване са приобщени материалите, събрани в хода на ревизията и представените писмени доказателства в хода на съдебното производство от жалбоподателя.

Реалността на доставките е основополагаща за законосъобразното възникване и упражняване на правото на данъчен кредит - чл.6, ал.1, съответно чл. 9, ал. 1 във връзка с чл. 25, чл. 68, ал. 1 и чл. 69, ал. 1 ЗДДС. Това е така, защото след като получателят черпи права от доставката чрез претенцията му за право на данъчен кредит, в негово задължение е да притежава документи за реалното предаване на стоката или услугата. Доказателствената тежест е върху ревизираното лице, което трябва с всички допустими по ДОПК доказателства и доказателствени средства да установи реалното осъществяване на фактурираната доставка.

Предметът на доставката, по която се претендира приспадане на данъчен кредит, определя обстоятелствата, които подлежат на доказване във всеки отделен случай. В настоящия случай предмет на спорната доставка са стоки, чието естество е електронна информация, съответно съхранението и предаването очевидно може да става и по електронен път или чрез малки по обем предмети (напр. флаш памет), което не изисква за доказването ѝ да се представят данни за транспортиране, МПС, складиране и материално-техническа база за съхранение (каквото правно мотивиране съдържа РД). От друга страна обаче жалбоподателят не може да се позове на проявена от ответника пасивност при попълване на делото с доказателства и по този начин да цели освобождаване от собственото си задължение за провеждане на пълно доказване на обстоятелствата, съставляващи основание на претенцията му за признаване на право на приспадане на данъчен кредит. Жалбоподателят е този, който носи тежестта да докаже реалността на доставката по процесната фактура, тъй като негово е твърдението за съществуване на доставка и именно в това твърдение се състои възражението му срещу незаконосъобразността на РА в обжалваната част.

В съответствие с разпределението на доказателствената тежест както административният решаващ орган, така и съдът, имат правото, но и задължението да приемат за ненастъпили тези правни последици, чийто юридически факт не е доказан. Доказателствената тежест в производството е указана от съда с разпореждането за насрочване на делото, като на страните е предоставена възможност да предприемат съответните процесуални действия.

В случая е налице притежавана от дружеството- жалбоподател издадена данъчна фактура за стоки от „ЕКУИПМЪНТ ЪНЛИМИТЕД“ ЕООД, съдържаща изискуемите по ЗСчет. реквизити. Притежаването на

данъчна фактура не е достатъчно да обоснове реалност на отразените в счетоводните регистри стопански операции. При оспорване на фактурата като частен свидетелстващ документ, в тежест на ползващия се от правата по тези документи е да докаже, че отразените в нея стопански операции действително са осъществени. Притежаването на фактура с отразен ДДС, без реално да е настъпило данъчното събитие, не може да обоснове право на приспадане за получателя, в който смисъл са и мотивите на СЕС в Решение от 13 декември 1989 г., G. Н. BV срещу Staatssecretaris van Financiën /С-342/87, R., стр. 04227/ и Решение от 19 септември 2000 г. Schmeink & Cofreth AG & Co. KG срещу Finanzamt Borken и Manfred S. срещу Finanzamt Esslingen /С - 454/98, Сборник 2000, стр. I-06973/. Като частен свидетелстващ документ, несъдържащ неизгодни за издателя си факти, фактурите се ползват само с формална доказателствена сила, установяваща единствено количеството и вида на стоката, респ. вида на услугата и датата на възникване на данъчното събитие- чл. 114, ал. 1, т. 9 и т. 10 ЗДДС. Затова и по хипотеза индивидуализирането на вещите, за които получателят е придобил правото да се разпорежда фактически като собственик и на получените услуги следва да се извърши по друг начин, а не чрез посочването на вида им в данъчния документ (в този смисъл решение № 12060/09.11.2016 г., постановено по адм. дело № 13532/2015 г. на ВАС и др.).

При насрещната проверка на „ЕКУИПМЪНТ ЪНЛИМИТЕД“ ЕООД са ангажирани доказателства, представляващи част от поисканите документи: споразумение от 02.03.2020г. за доставка на 100 броя лицензии за телекомуникационни сървъри, заверено копие от фактура №00...27/31.03.2020г., банков превод за плащане по фактурата, счетоводни справки- аналитичен регистър, сметка 411 клиенти и оборотна ведомост. За „ЕКУИПМЪНТ ЪНЛИМИТЕД“ ЕООД не са представени писмени обяснения относно дейността му, експлоатирани обекти /точни адреси и предназначение/, както и документи за собственост или договори за наем на експлоатираните от дружеството обекти.

Видно от приетото по делото като писмено доказателство споразумение от 02.03.2020г. за доставка на 100 броя телекомуникационни сървъри между „ЕКУИПМЪНТ ЪНЛИМИТЕД“ ЕООД /изпълнител/ и „ИНДУСТРИЯ ПОПОВ“ ЕООД /възложител/ (наименовани в предмета на договора и като 100 броя телекомуникационно оборудване), е определен срок на доставка- не по-късно от един месец от подписване на договора, като възложителят заплаща доставената стока в срок до десет дни от

доставката по банков път. Предвидено е оборудването да се достави франко склада на възложителя, находящ се в [населено място], [улица]. В чл.6, ал.3 е предвидено оборудването да се достави в неговата оригинална опаковка в пълно съответствие с параметрите, придружено с инструкция за монтаж и експлоатация, опаковъчни документи и съгласно Закона за защита на потребителите и правилата за търговия- предоставя инструкции за доставеното оборудване. Съобразно чл.7 изпълнителят декларира, че оборудването е изработено от оригинални, новопроизведени компоненти, които съответстват на посочените от производителя спецификации и гарантира тяхната пълна функционалност, съгласно приложената спецификации, считано от деня на подписване на протокола.

Нито от жалбоподателя, нито от доставчика се представят данни, какви са всъщност носителите на телекомуникационното оборудване, в какъв вид и опаковка са предадени, поради което няма никаква конкретика какво е обективното проявление на доставяната стока. С оглед поетите задължения по самото споразумение и с оглед обстоятелството, че се касае за специфична техника- телекомуникационно оборудване, е следвало фактурата да са придружи от техническа спецификация на оборудването, доказателства за произхода му, гаранция, протокол за инсталиране и пускане в експлоатация и протокол за извършени дейности.

Споразумението не съдържа никакви технически параметри на доставеното телекомуникационно оборудване, които да индивидуализират този вид стока.

Нито жалбоподателят, нито неговият доставчик представят доказателства за легитимни права върху тези софтуерни продукти, описани под общото наименование „лицензи за комуникационни сървъри“. Както в споразумението от 02.03.2020г., така и в протокола за доставка от 31.03.2020г., както и във въпросната фактура липсва конкретика относно престираното /за вида, наименованието на комуникационния сървър/, за материалния носител /на „CD“, „флаш памет“, по електронен път- по имейл/, за наличие на права върху лицензи за комуникационен сървър, за възможността тези права да бъдат прехвърляни на трети лица, както и за гаранции при направени рекламации за дефекти.

Дори да се приеме тезата на жалбоподателя, че тези обекти се съхраняват в електронен формат на флашки и търгуването с такъв вид стока да не подлежи на лицензионни режими (стр. трета от жалбата), следва да са

налице обективни находки относно наличието на такива, а в случая такива не се установяват; Да не съществува никаква обективна следа от предмета на доставката влиза в колизия със задълженията на изпълнителя да поддържа гаранционно обслужване на оборудването за срок от две години и да декларира, че оборудването е изработено от оригинални, новопроизведени компоненти, които съответстват на посочените от производителя спецификации (съгласно чл.7 и чл.11 от споразумението).

По изложените съображения съдът се съгласява с органите по приходите, че по фактурата, издадена от Е. ЪНЛИМИТЕД ЕООД не е извършена реална доставка на стоки и услуги по смисъла на чл.6 и чл.9 от ЗДДС т.е. чрез същата ревизираното лице отчита привидна доставка, водеща до отклонение от данъчно облагане, изразяващо се в неправомерно приспадане на данъчен кредит, като в резултат на това е намаляван размера на подлежащия на внасяне ДДС.

Относно ангажираните доказателства за извършеното плащане по доставката, следва да се има предвид, че плащането е косвено указание за действителност на отношенията, което следва да се обсъди наред с останалите доказателства по делото. Относно необходимата връзка между платената цена и извършената доставка с решения по дела С-16/93, С-154/80 и С-102/86 съдът е приел, че същата предполага наличието на пряка връзка между извършената доставка и получената насрещна престация. Такава причинна връзка между плащанията и получената облагаема доставка в разглеждания случай не е доказана.

Във връзка с последващата реализация на въпросните лицензи за телекомуникационни сървъри е установено наличие на префактуриране на лицензиите за комуникационен сървър по фактури от „ИНДУСТРИЯ ПОПОВ“ ЕООД с ЕТ „Антон Гаврилов Попов“ и „Анодос Трейд 2018“ЕООД. Представените от жалбоподателя фактури в тази връзка нямат съпътстващи документи с представена информация за всички параметри на сделките, спецификации и техническа документация на оборудването, гаранционни документи, инструкции за монтаж и експлоатация. Предвид това недоказани се явяват и последващите продажби на процесните стоки.

С оглед изложеното настоящият съдебен състав намира, че не се доказва, че съставените данъчни документи отразяват реални стопански операции, което навежда на извод, че на ревизираното лице му е било известно участието му във формална сделка, без да има фактически осъществени

престации, както правилно е приел решаващият административен орган.

Упражняването на данъчен кредит с фактура, по която не е осъществена реална доставка от лицето, издало фактурата, индикира, че получателят е знаел, че упражнява неправомерно данъчен кредит. Тези изводи не са в противоречие с цитираните от жалбоподателя решения на СЕС, както и с други в същия смисъл, тъй като в своята константна практика СЕС приема, че право на данъчен кредит е налице само когато са извършени доставки, които обстоятелства подлежат на доказване с допустимите доказателствени средства, както в хода на ревизионното, така и в хода на съдебното производство. В процесния казус жалбоподателят не доказва това, поради което доводите изложени в жалбата са неоснователни.

С оглед изложеното съдът намира, че жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Предвид изхода на делото и на основание чл. 161, ал. 1, изр. 3 ДОПК в полза на ответника следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение, в размер на 2035.91 лева, определен по реда на чл. 8, ал. 1, вр. чл.7, ал.2, т.3 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Така мотивиран и на основание чл.160, ал.1 ДОПК Административен съд София- град, 10- ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „ИНДУСТРИЯ ПОПОВ“ООД ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място] 1151, [улица], срещу Ревизионен акт (РА) № Р-22221421002106-091-001 от 29.04.2022г. на ТД на НАП С., в частта, с която е потвърден с Решение № 1218/04.08.2022г. на директора на дирекция Обжалване и данъчно-осигурителна практика (ОДОП) – С..

ОСЪЖДА „ИНДУСТРИЯ ПОПОВ“ООД ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място] 1151, [улица] да заплати на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика,, С. юрисконсултско възнаграждение в размер на 2035.91 лева /две хиляди тридесет и пет лева и деветдесет и една стотинки/.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14- дневен срок от съобщаването му на страните.